

عنوان مقاله:

طراحی معماری با قابلیت مجزاسازی

محل انتشار:

پنجمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

شیما مهرداد - دانشجوی دکتری معماری ، دانشگاه آزاد همدان، -

خلاصه مقاله:

هرساختمان بعد از مدت زمانی که از عمر آن می گذرد ممکن است به دلایل مختلفی چون مغایرت با فرهنگ و ارزش های بومی-نداشتن صرفه اقتصادی-دلایل زیست محیطی و اقلیمی یا حتی نقایص سازه ای کارایی خود را از دست بدهد در حقیقت ارزش زمین آن از سهام خود ساختمان بیشتر شود. در چنین شرایطی لزوم تخریب یا بهسازی ساختمان بوجود می آید. مهمترین معضلی که در اثر تخریب یک بنا بوجود می آید هدر رفت مصالح و انرژی است که برای ساخت آن صرف شده است. و در کنار آن آلودگی ها و صدمات زیست محیطی که ایجاد می شود. مجزاسازی ایده ای جدید در زمینه طراحی معماری و سازه است که در اوایل دهه 90 مطرح شد و جایگزین روش تخریب می شود. بوسیله آن می توان از ابتدای طراحی یک ساختمان شرایطی را ایجاد کرد تا بعد از مدت زمانی که نیاز به تغییر کاربری، بهسازی یا حتی تخریب بنا باشد بتوان اجزا و قطعات و مصالح را براحتی جدا نمود و از آنها در جای دیگری یا حتی به شکل دیگری بهره برد. به این ترتیب هدر رفت مواد و انرژی به حداقل رسیده و آسیب های زیست محیطی کمتری خواهیم داشت. همچنین روش مجزاسازی این امکان را فراهم می آورد تا با جداسازی لایه های مختلف ساختمان با عمرهای گوناگون، اجزای ساختمان بعد از تخریب یا بازسازی مجدداً قابل استفاده و بهره برداری باشند. در این نوشتار ابتدا به بررسی پیشینه ایده مجزاسازی پرداخته شده و سپس به تبیین این ایده در زمینه طراحی معماری و سازه، روشها و ملاحظات اجرایی آن پرداخته شده است. در انتها به عنوان نتیجه گیری از این بحث اصول کاربردی برای طراحی باپیش بینی مجزاسازی پیشنهاد شده است.

کلمات کلیدی:

طراحی پایدار، واسازی، جداسازی، چرخه مصالح، انرژی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/736018>

